

Noaptea de iunie

Alexandru Macedonski

Musset a cugetat-o sorbind a ei răcoare
Și stelele de aur din cerul luminos,
Și tainica natură în falnica-i splendoare,
Și tot ce se-ntrevede în haos, sus și jos,
Și tot ce este-n suflet ca sfântă inspirație,
Și tot ce este-n creier ca vis sau cugetare,
Și tot ce este-n inimi ca patimi ori simțiri,
Pe când, pe rând, veni ră cu dulci însuflețiri
S-alunece pe harpă-i, încet, ca o suflare
Ce-mprăstie prin aer parfum de trandafiri;
Musset a cugetat-o, dar el n-a scris-o. Oare
Voi-va astăzi Muza din ceruri să coboare,
În mantia-i eternă de aur și de-azur,
Și tocmai de la Sena, ce curge maiestoașă,
La Dâmbovița noastră, îngustă și tinoasă,
Să facă să revibre divinul ei murmur?

Și noi avem desigur un cer curat și-albastru
Și inime voioase și inime-n dezastru,
Și noi avem în aer parfum și melodii;
Avem pe Heliade; Alecsandri, un astru;
Avem Bolintinenii cu sfinte rapsodii;
Avem Depărățenii, precum și Franța soră,
Avut-atâtea genii apuse-n auroră,
Dar ce n-avem, desigur, sunt suflete să salte,
Sunt limbi ca să vorbească cu vocile înalte,
De-aceia care cântă și mor necunoscuți,
Pierduți pentru-omenire și țara lor, pierduți!

A! Tu plângeai amarnic, poete al durerii,
Atunci când a ta voce invidii provoca,
Dar tu aveai cu tine lăstarele puterii,
Căci mândra tinerime mereu te invoca.
Cu tine n-aveai tronul, indiferent la toate;
Un Ludovic cel mare în Franța nu domnea;
Dar tu aveai aceea ce nimeni n-are poate
Amici care să plângă când sufletu-ți plângea!
Femeia răspunsese la sacra ta iubire,
Bărbatul răspunsese la amicia ta,
Și cântecele tale zburau la nemurire,
Și nimeni nu le uită și nu le va uita!

Tu n-ai murit de foame în trista ta cădere,

Și n-ai văzut în lacrimi pe mumă-ta-n durere,
Prin cântecele tale născuși neatârnat,
Și Muza ta duioasă poet te-a consacrat,
Dar ea totdeodată nu zise: „Mergi, poete,
Să fii numai ca martor l-a zilelor banchete
Și-o viață dureroasă în lume să târăști”...
Iar când voia să fie de lauri coronată,
În taină să se-ncline pe fruntea-ți inspirată,
Puteai în candelabre s-aprinzi ca s-o primești,
Făclii nenumărate, sub care să pălești,
Cu tâmpla rezemată de mâini, o-ntreagă noapte,
Și până despre ziuă s-ascuți ale ei șoapte,
Ș-apoi s-adormi de somnul ființelor cerești!

Puteai, după voință, s-alergi în lumea mare,
Veneția să-ți cânte o dulce inspirație,
Prin sălile dogale voios să rătăcești,
Să zbori până la Lido în neagra ta gondolă,
Cu fruntea luminată de-o sfântă-aureolă,
Și plin de o iubire eternă, să iubești!
Să-ți pierzi orice iluzii, ș-amorul să-ți rămâie
Spre cer ca să se-nalțe ca fumul de tămâie,
Și-n nopți melodioase de august ori de mai,
Nou înger, pe-aripi late, să zbori până la rai!

Puteai lângă Rachela, cu inimă deșartă,
Dar nobilă prin suflet și nobilă prin artă,
Să uiți a ta durere și vocea să-i ascuți,
Și mult mai sus de secol, răsând de calomnie,
Să te ridici deodată pe brațe de adulți,
Vărsând în a ta urmă torente de-armonie,
La care să se-nchine dușmanii cât de mulți!
Puteai, răsând de versuri la front aliniate,
Să țeși o nouă pânză de rime zdruncinate,
Și-ntr-însa să amesteci real cu ideal,
Făcând pe a ta Muză în clipă să creeze
Taverna-n care vinul să curgă ca un val,
Alături cu palatul în care să viseze
În mijlocul orgiei vrun nou Sardanapal!

Pe Malibran, în care vibra melodioasă,
A îngerilor voce din doma radioasă,
Puteai s-o faci celebră, cântând pe-al ei mormânt,
Și-n Rolla, de la ceruri, să cazi pân' la pământ,
Iar fata să-și deșire cu mâna ei roz-albă
Monedele de aur cuprinse într-o salbă,
Și dându-le lui Rolla, acelu desfrânat,
Să-i zică: „Ia-le, du-te, și joacă-le, căci poate,

Norocul să se schimbe precum se schimbă toate!”
Dar Rolla să-și golească paharu-nveninat,
Să-și dea a lui suflare cu ziua ce se-ngână,
Și înger, ca și demon, prin nume să rămână!

Sublim poet, ca mine tu n-ai trăit în lume,
Să simți indiferența cum vine să sugrume
Din inimile noastre, cerescul simțământ,
Ce sparge închisoarea-i de humă, ca să zboare
Spre tot ce este rază, scânteii, parfum, splendoare,
Spre tot ce te ridică în cer de pe pământ!
Ai suferit, desigur, dar niciodată încă,
Oriunde te conduse destinul tău incert,
Tu n-ai murit de foame, ca palidul Gilbert,
Și patria-ți, - ingrată fiind, - ți-a zis: „Mănâncă!”
Cântași cu toate-acestea un imn de-amărăciune,
Sarcasmele rânjinde pe buze-ți se-ntâlnesc,
Dar spune-mi oare-atuncea, izvor de goliciune,
Ce trebuie să facă acei ce flămânezesc?
Când iunie surâde cu nopțile-nstelate,
Să cânte sau să moară, când tu și n-ai cântat?
Să plângă, sau să râdă, cu buze descleștate,
Când ție, și condeiul din mână ți-a picat?
Să cânte?... Pentru cine?... Să moară?... Pentru cine?...
Și cine știe, oare, în moarte de e bine?...
Să plângă?... Însă plânsul provoacă râsul azi...
Pe cât ai să verși lacrimi, pe-atâta ai să cazi!
Să râdă?... Dar tot omul o rană are-ntr-însul...
Să râdă însă! Râsul provoacă singur plânsul!